

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Sža/13/2016
Identifikačné číslo spisu: 1014202122
Dátum vydania rozhodnutia: 26.03.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Igor Belko
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1014202122.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členov senátu JUDr. Mariána Trenčana a JUDr. Zuzany Ďurišovej v právnej veci žalobcu: L. L., štátna príslušnosť Ruská federácia, t.č. bytom L. XX, F., právne zastúpený Advokátska kancelária Škamla, s.r.o., so sídlom Makovického 15, 010 01 Žilina, proti žalovanému: Prezídium Policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Hrobákova 44, 852 42 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/280/2014-34 zo dňa 12. októbra 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/280/2014-34 zo dňa 12. októbra 2015 m e n í tak, že rozhodnutie žalovaného Č. p.: PPZ-HCP-BA2-2014/009235-012 zo dňa 8. októbra 2014 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a na ďalšie konanie.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi trovy konania vo výške 1052,18 € titulom náhrady trov právneho zastúpenia a zaplateného súdneho poplatku k rukám jeho právneho zástupcu do tridsiatich dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

Odôvodnenie

I.
Priebeh a výsledky administratívneho konania

1. Rozhodnutím Č. p.: PPZ-HCP-BA2-2014/009235-012 zo dňa 08.10.2014 žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Oddelenia cudzineckej polície PZ Bratislava Č. p.: PPZ-HCP-BA6-282-26/2014-TPC zo dňa 23.06.2014, ktorým bola zamietnutá žiadosť žalobcu o udelenie trvalého pobytu na území Slovenskej republiky na neobmedzený čas podľa § 48 ods. 2 písm. b) zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 404/2011 Z.z.“).

2. Dňa 26.03.2014 podal žalobca žiadosť o udelenie trvalého pobytu na neobmedzený čas podľa § 46 ods. 1 písm. a) zák. č. 404/2011 Z.z. K žiadosti boli priložené doklady v súlade s ustanovením § 47 ods. 3 písm. a) a b) a § 47 ods. 4 písm. b) zák. č. 404/2011 Z.z.

3. V administratívnom spise sa nachádza úradný záznam č. PPZ-HCP-BA6-282-11 zo dňa 16.04.2014, z ktorého vyplýva, že pracovník správneho orgánu sa oboznámil s utajovanou písomnosťou, ktorej pôvodcom je Slovenská informačná služba, a ktorá obsahuje konkrétne dôvody k aplikácii § 120 ods. 2 zák. č. 404/2011 Z.z., nakoľko sa jedná o bezpečnostný záujem Slovenskej republiky.

4. Dňa 21.05.2014 bola vypracovaná zápisnica o vyjadrení účastníka konania, z obsahu ktorej vyplýva, že žalobca bol informovaný o získaní podkladov od Slovenskej informačnej služby, na základe ktorých smeruje jeho žiadosť k zamietnutiu. Žalobca do zápisnice uviedol, že neexistujú dôvody na zamietnutie žiadosti o udelenie trvalého pobytu. Vzhľadom na to, že súčasťou spisu je aj utajovaná informácia od SIS, s ktorou sa nemal možnosť oboznámiť, domnieva sa, že nemôže využiť svoje právo na vyjadrenie sa k podkladom rozhodnutia v celom rozsahu, tak ako to umožňuje správny poriadok. Záverom uviedol, že na Okresnom súde Bratislava III v súčasnosti prebieha konanie o zrušenie náhradnej osobnej starostlivosti jeho dcéry, ktorá bola zverená jeho svokre.

5. Ďalej sa v administratívnom spise nachádza vyjadrenie Slovenskej informačnej služby zo dňa 12.06.2014, v zmysle ktorého nesúhlasí s udelením súhlasu k jednorazovému oboznámeniu sa s utajovanou písomnosťou žalobcom.

6. Dňa 23.06.2014 bolo vydané prvostupňové rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie trvalého pobytu na neobmedzený čas podľa § 48 ods. 2 písm. b) zák. č. 404/2011 Z.z. Prvostupňový správny orgán popísal priebeh konania, obsah podkladov pre rozhodnutie, vyjadrenie žalobcu, poukázal na príslušné ustanovenia zákona, v zmysle ktorých postupoval ako aj na utajovanú písomnosť, ktorej pôvodcom je Slovenská informačná služba. Najmä uviedol, že dôvodom zamietnutia žiadosti žalobcu je bezpečnostný záujem Slovenskej republiky. Preto je naplnená skutková podstata odôvodňujúca zamietnutie žiadosti podľa § 48 ods. 2 písm. b) s poukazom na § 120 ods. 2 písm. e) zák. č. 404/2011 Z.z.

7. Voči predmetnému rozhodnutiu podal žalobca odvolanie. Následne dňa 08.10.2014 bolo vydané napadnuté rozhodnutie, ktorým žalovaný odvolanie žalobcu zamietol a potvrdil prvostupňové rozhodnutie.

II.

Konanie na krajskom súde

8. Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného, ktorý rozhodnutím Č. p.: PPZ-HCP-BA2-2014/009235-012 zo dňa 08.10.2014 zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Oddelenia cudzineckej polície PZ Bratislava Č. p.: PPZ-HCP-BA6-282-26/2014-TPC zo dňa 23.06.2014, ktorým bola zamietnutá žiadosť žalobcu o udelenie trvalého pobytu na území Slovenskej republiky na neobmedzený čas podľa § 48 ods. 2 písm. b) zák. č. 404/2011 Z.z.

9. V dôvodoch rozsudku uviedol, že žalovaný sa vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu, pričom sa stotožňuje s právnym záverom žalovaného ako aj so závermi prvostupňového správneho orgánu.

10. Ďalej uviedol, že sa oboznámil s utajovanou informáciou Slovenskej informačnej služby a skonštatoval, že v nej boli uvedené konkrétne dôvody k aplikácii ustanovenia § 120 ods. 2 zák. č. 404/2011 Z.z.

11. Poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 480/2014-62 a uviedol, že zákon vylučuje vykonávanie dôkazov pochádzajúcich od Slovenskej informačnej služby, a preto je aj

vyľúčená možnosť vyjadrenia sa k nim. Vyjadrenie od Slovenskej informačnej služby možno dokonca vnímať ako zákonnú podmienku, ktorá nepodlieha dokazovaniu a je teda mimo režim čl. 48 ods. 2.

12. Vzhľadom na nesúhlasné stanovisko Slovenskej informačnej služby k jednorazovému oboznámeniu sa s utajovanou písomnosťou, umožnenie správnymi orgánmi nahliadnuť do spisu a vyjadriť sa k ostatným podkladom rozhodnutia žalobca nemôže dôvodne namietat', že mu nebolo umožnené v priebehu správneho alebo súdneho konania oboznámiť sa s podkladom rozhodnutia o zamietnutí jeho žiadosti.

13. S poukazom na ust. § 120 ods. 2 písm. e) zák. č. 404/2011 Z.z. uviedol, že rozhodnutiu vydanému pri aplikácii tohto ustanovenia musí predchádzať zisťovanie rozhodujúcich skutočností prostredníctvom orgánu štátu, k tomu oprávnenému za splnenia podmienky, že správne orgány rozhodujúce vo veci zamietnutia žiadosti o udelenie trvalého pobytu na neobmedzený čas sú s konkrétnymi zisteniami orgánov štátu oboznámené. Krajský súd mal za preukázané, že správne orgány boli oboznámené o týchto skutočnostiach a preto uprednostnili verejný záujem pred záujmom súkromným.

14. Záverom uviedol, že správne orgány sa zaoberali aj zásahom do práva na súkromný a rodinný život žalobcu v súlade s čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a riadne túto otázku vo svojich rozhodnutiach rozobrali.

III.

Konanie na Najvyššom súde Slovenskej republiky

15. Proti rozsudku krajského súdu podal včas odvolanie žalobca, v ktorom namietal nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom, tzv. inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a že krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

16. Poukázal na nález II. ÚS 480/2014, v ktorom ústavný súd skutočne dospel k záveru, že práva dotknutého sťažovateľa neboli porušené napriek tomu, že rozhodnutie neudelit' pobyt sťažovateľovi nebolo odôvodnené a že nemal možnosť pred nezávislým súdom oponovať tvrdeniu SIS avšak niekoľkokrát zdôraznil, že v danom prípade ide o prvú žiadosť o udelenie trvalého pobytu a že situácia by bola odlišná v prípade dlhšieho predchádzajúceho pobytu na území Slovenskej republiky.

17. Ďalej poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora C - 300/11, z ktorého vyplýva, že sa vyžaduje, aby vnútroštátny súd dohliadol na to, aby sa dotknutej osobe sprístupnila podstata dôvodov týkajúcich sa verejnej bezpečnosti, ktoré tvoria základ tohto rozhodnutia, ak príslušný vnútroštátny orgán pred daným súdom tvrdí, že takému sprístupneniu bránia dôvody týkajúce sa bezpečnosti štátu.

18. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora platí, že ak má byť súdne preskúmanie zaručené článkom 47 Charty účinné, dotknutá osoba musí mať možnosť zoznámiť sa s dôvodmi, na ktorých sa zakladá rozhodnutie prijaté voči nej. Z rozsudku súčasne vyplýva, že príslušný vnútroštátny orgán musí v súlade s vnútroštátnym právom predložiť dôkaz o tom, že bezpečnosť štátu by bola skutočne ohrozená, keby sa dotknutej osobe oznámili presné a úplné dôvody, ktoré tvoria základ rozhodnutia.

19. Žalobca v namietal, že z administratívneho spisu nijakým spôsobom nevyplýva, že by sa policajt, ktorý koná vo veci pobytu žalobcu dostatočne oboznámil s konkrétnymi zisteniami SIS. Namietal, že nie sú splnené podmienky v zmysle rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sža/39/2010 zo dňa 13.07.2010.

20. Rovnako namietal, že krajský súd sa dostatočne nevysporiadal s námietkou žalobcu uvedenou v žalobe, že postupom správnych orgánov boli vážne porušené jeho práva garantované v čl. 6 Dohovoru.

21. Žalobca uviedol, že správne orgány sa zásahom do práva na rodinný a súkromný život žalobcu nezaoberali, len skonštatovali, že takýto zásah odôvodňovať nemusia, pričom ani krajský súd sa vyššie uvedenými námietkami nezaoberal, preto napadnutý rozsudok nemožno považovať za náležité odôvodnenie zásahu do rodinného a súkromného života.

22. Vzhľadom na uvedené argumenty navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že zruší rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím a vec mu vráti na ďalšie konanie. Zároveň navrhol, aby odvolací súd rozhodol o náhrade trov konania.

IV.

Východiská a dôvody pre rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o prerušení konania

23. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) pri preskúmaní odvolania žalobcu proti rozsudku krajského súdu zistil skutočnosti, pre ktoré dospel k záveru o potrebe prerušenia odvolacieho konania.

24. Najvyšší súd Slovenskej republiky podal dňa 24.05.2016 v obdobnej veci vedenej na najvyššom súde pod sp. zn. 10 Sža 3/2016 na Ústavný súd Slovenskej republiky návrh na vyslovenie nesúlady ustanovenia § 120 ods. 2 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (v texte rozsudku aj ako „zák. č. 404/2011 Z. z.“) s ustanovením s čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1, ods. 2 a čl. 13 ods. 4 v spojení s čl. 46 ods. 1 a ods. 2, čl. 47 ods. 3 a s čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, s čl. 6 ods. 1, s čl. 13 v spojení s čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a s čl. 47 Charty základných práv Európskej únie.

25. Z uvedeného dôvodu Najvyšší súd Slovenskej republiky dňa 16. novembra 2016 prerušil odvolacie konanie.

V.

Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL.ÚS 8/2016-131 zo dňa 12. decembra 2018

26. Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom sp. zn. PL.ÚS 8/2016-131 dňa 12. decembra 2018 rozhodol, že ustanovenie § 120 ods. 2 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov nie je v súlade s čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1 a 2 a s čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a s čl. 47 Charty základných práv Európskej únie. Vo zvyšnej časti návrhom nevyhovel.

VI.

Konanie pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky po náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL.ÚS 8/2016-131 zo dňa 12. decembra 2018

27. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné zmeniť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 26. marca 2019 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

28. Predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba žalobcu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia Č. p.: PPZ-HCP-BA2-2014/009235-012 zo dňa 08.10.2014, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Oddelenia cudzineckej polície PZ Bratislava Č. p.: PPZ-HCP-BA6-282-26/2014-TPC zo dňa 23.06.2014, ktorým bola zamietnutá žiadosť žalobcu o udelenie trvalého pobytu na území Slovenskej republiky na neobmedzený čas podľa § 48 ods. 2 písm. b) zák. č. 404/2011 Z.z.

29. Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom sp. zn. PL.ÚS 8/2016-131 dňa 12. decembra 2018 rozhodol, že ustanovenie § 120 ods. 2 zák. č. 404/2011 Z.z. nie je v súlade s čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1 a 2 a s čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a s čl. 47 Charty základných práv Európskej únie.

30. Vyhlásením v zbierke zákonov má nález ústavného súdu vydaný v konaní o súlade právnych predpisov okamžité právne účinky: - právne predpisy, ich časti alebo jednotlivé ustanovenia, o ktorých ústavný súd rozhodol, že nie sú v súlade s ústavou, ústavnými zákonmi, alebo s medzinárodnou zmluvou, s ktorou vyslovila súhlas Národná rada Slovenskej republiky a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom (ďalej len „s ústavou“), strácajú svoju účinnosť, t. j. ich aplikácia sa „zastavuje“ a nemajú žiadne právne účinky.

31. Ústava v čl. 125 ods. 3 prikazuje zákonodarcovi t. j. orgánu, ktorý vydal taký právny predpis nesúladi s ústavou, uviesť ho do šiestich mesiacov od vyhlásenia rozhodnutia ústavného súdu do súladu s ústavou, ak ide o „podzákonné právne predpisy“ [čl. 125 ods. 1 písm. b) a c) ústavy] aj s inými zákonmi a ak ide o predpisy uvedené v čl. 125 ods. 1 písm. d) ústavy, aj s nariadeniami vlády a so všeobecne záväznými právnymi predpismi ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy. „Sankciou“ za nesplnenie tejto povinnosti je strata platnosti takého právneho predpisu, jeho časti alebo jednotlivého ustanovenia po márnom uplynutí šiestich mesiacoch legislatívnej pasivity zákonodarcu (normotvorcu) od vyhlásenia nálezu v zbierke zákonov.

32. Z výroku nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL.ÚS 8/2016-131 zo dňa 12. decembra 2018 vyplýva, že podľa čl. 125 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky dňom vyhlásenia tohto nálezu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky strácajú účinnosť ustanovenia § 120 ods. 2 zák. č. 404/2011 Z.z. Ak Národná rada Slovenskej republiky neuvedie tieto ustanovenia do súladu s čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1 a 2 a s čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a s čl. 47 Charty základných práv Európskej únie, strácajú po šiestich mesiacoch od vyhlásenia tohto nálezu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky platnosť.

33. Na tomto mieste považuje najvyšší súd za dôležité zdôrazniť, že zatiaľ čo derogačné účinky určujú, kedy prestáva byť derogovaný predpis platným, neaplikovateľnosť znamená, že všeobecné súdy nemajú aplikovať ustanovenia zákona, ktoré bolo ako protiústavné zrušené Ústavným súdom, a to aj v prípade, že účinky takéhoto nálezu nastanú až v budúcnosti. Ústavný súd SR tiež judikoval, že aj keď síce k pozbaveniu platnosti derogovaného zákona dochádza s účinkom „ex nunc“, rozpor s ústavným poriadkom, ktorý bol dôvodom zrušenia zákona nastáva už v priebehu jeho platnosti.

34. Účinok „ex nunc“ nevylučuje, že práve aplikácia protiústavného právneho predpisu zo strany orgánu verejnej moci mohla viesť k zásahu do základného práva alebo slobody jednotlivca. Preto nemožno v niektorých prípadoch aplikovať právnu úpravu účinnú v relevantnom období, aj keď táto bola zrušená derogačným nálezom pre neústavnosť až následne.

35. S prihliadnutím na uvedené, možno konštatovať, že pokiaľ bol aj zákon zrušený pre rozpor s ústavným poriadkom, tak v zásade neprestáva byť vo vzťahu k právnym skutočnostiam nastaným behom jeho platnosti aplikovateľný, s výnimkou ak sa derogačný dôvod týka zásahu do ústavou garantovaných základných práv a slobôd (materiálneho jadra ústavy). Uvedené by pritom malo platiť aj vo vzťahu k výkonu práv a povinností z rozhodnutí orgánu verejnej moci vydaných na základe zrušeného právneho predpisu.

36. Všetky orgány verejnej moci vrátane sú povinné interpretovať výklad ústavných zákonov, zákonov a ďalších právnych predpisov v súlade s generálnym interpretačným princípom zakotveným v čl. 152 ods. 4 ústavy, podľa ktorého takýto výklad musí byť v súlade s ústavou.

37. Vzhľadom k tomu, že ustanovenie § 120 ods. 2 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, podľa ktorého žalovaný postupoval, a to tým spôsobom, že neodôvodnil rozhodnutie ktoré bolo vydané na základe ustanovenia § 48 ods. 2 písm. b) zák. č. 404/2011 Z.z., hoci ustanovenie § 120 ods. 2 zák. č. 404/2011 Z.z. účinnom v čase vydania rozhodnutia žalovaným odôvodnenie takéto rozhodnutia nevyžadovalo, predmetné ustanovenie stratilo účinnosť dňom zverejnenia Nálezu Ústavného súdu SR PL.ÚS 8/2016-131 zo dňa 12.decembra 2018 v zbierke zákonov, preto bolo potrebné rozsudok krajského súdu zmeniť tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

38. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací vychádzajúc z uvedeného dospel k záveru, že preskúmané rozhodnutie správneho orgánu nie je v súlade so zákonom, a keďže súd prvého stupňa žalobu zamietol, odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné podľa § 220 O.s.p. zmeniť a rozhodnutie žalovaného je potrebné zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

39. V zmysle ustanovenia § 250j ods. 6 O.s.p. je správny orgán viazaný právnym názorom súdu.

40. O náhrade trov konania rozhodol odvolací súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 a 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 a 2 O.s.p. a § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý mal úspech vo veci ich náhradu priznal podľa predloženého vyčíslenia trov konania v zmysle vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“) titulom trov právneho zastúpenia a zaplateného súdneho poplatku (70 €) spolu v sume 1052,18 €.

41. Trovy právneho zastúpenia pozostávajú z odmeny advokáta za úkony právnej služby v roku 2014 po 134 € a v roku 2015 po 139,83 €, a to:

- príprava a prevzatie zastupovania vrátane prvej porady s klientom dňa 16.01.2014 (§ 13a ods. 1 písm. a/ vyhlášky);
  - správna žaloba zo dňa 18.12.2014 (§ 13a ods. 1 písm. c/ vyhlášky);
  - účasť na pojednávaní dňa 12.10.2015 (§13a ods. 1 písm. d) vyhlášky);
  - spísanie odvolania zo dňa 30.11.2015 (§ 13a ods. 1 písm. c/ vyhlášky),
- t.j. spolu v sume 547,66 €.

42. V zmysle ust. § 16 ods. 3 vyhlášky má advokát právo na náhradu výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu za každý úkon právnej služby. Jedna stotina výpočtového základu za úkon právnej služby v roku 2014 predstavuje sumu 8,04 € a v roku 2015 sumu 8,39 €. Za dva úkony právnej služby v roku 2014 a dva úkony právnej služby v roku 2015 má právny zástupca žalobcu právo na náhradu uvedených výdavkov v sume 32,86 €.

43. Právny zástupca žalobcu má v súlade s § 15 písm. a) a § 16 ods. 4 vyhlášky právo na náhradu cestovných výdavkov vynaložených na cestu autom na pojednávanie, ktoré sa konalo dňa 12.10.2015 v sume 37,64 € podľa predloženého technického preukazu (č.l. 44 a 45). Náhrada preukázaných cestovných výdavkov bola vyčíslená v zmysle zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách (ďalej len „zákon o cestovných náhradách“) za cestu Žilina - Bratislava a späť (400 km) pri priemernej spotrebe 7,7 l/100 km a cene pohonných hmôt v danom čase (§ 7 ods. 5 a 6 písm. c/ zákona o cestovných náhradách), pričom odvolací súd na cenu uvedenú žalobcom (1,469 €/l), ktorej výšku nepreukázal žiadnym dokladom neprihliadol. Preto vychádzal z údajov na internetovej stránke Štatistického úradu Slovenskej republiky (<https://slovak.statistics.sk>), podľa ktorých bola priemerná cena pohonných hmôt určených pre vozidlo právneho zástupcu žalobcu (v zmysle údajov predloženého technického preukazu) v danom čase 1,222 €.

44. Právny zástupca žalobcu má v súlade s § 15 písm. a) vyhlášky v spojení s § 7 ods. 2 zákona o

cestovných náhradách a § 1 písm. b) opatrenia Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky č. 632/2008 Z.z. o sumách základnej náhrady za používanie cestných motorových vozidiel pri pracovných cestách právo na náhradu za použitie motorového vozidla vo výške 0,183 Eur za každý km, teda za cestu Žilina - Bratislava a späť (400 km) celkom vo výške 73,20 €.

45. Podľa ust. § 15 písm. b) v spojení s ust. § 17 ods. 1 vyhlášky pri úkonoch právnej služby vykonávaných v mieste, ktoré nie je sídlom advokáta, za čas strávený cestou do tohto miesta a späť patrí advokátovi náhrada za stratu času vo výške jednej šesťdesiatiny výpočtového základu za každú aj začatú polhodinu. Jedna šesťdesiatina výpočtového základu platného v roku 2015 predstavuje sumu 13,98 €. Právny zástupca navrhovateľa má právo na náhradu za čas strávený cestou na pojednávanie konané dňa 12.10.2015 a späť (10 začatých polhodín) v sume 139,80 €.

46. V zmysle ustanovenia § 18 ods. 3 vyhlášky sa ustanovuje že, ak je advokát platiteľom dane z pridanej hodnoty, zvyšuje sa odmena a náhrady podľa tejto vyhlášky o daň z pridanej hodnoty 20 %. Z dokladov (č.l. 43) predložených právnym zástupcom žalobcu vyplynulo, že tento je registrovaný pre daň z pridanej hodnoty, preto mu odvolací súd priznal zvýšenie odmeny a náhrady o daň z pridanej hodnoty, t. j. o sumu 166,23 €.

47. Nakoľko právny zástupca navrhovateľa v podanom odvolaní navrhol, aby odvolací súd zaviazal žalovaného nahradiť žalobcovi trovy celkom v sume 1052,18 € (pričom aj v podrobnejšom rozpisu do tejto sumy zahrnul súdny poplatok), odvolací súd prihliadol na sumu navrhnutú žalobcom, ktorá neprevyšuje súhrn vyššie uvedených súm.

48. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

49. S poukazom na ustanovenie § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok postupoval odvolací súd v konaní podľa predpisov účinných do 30.06.2016 (zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.